

Ter nagedachtenis aan

Els de Krijger-Engelenburg

*1947 - †2021

Op 11 januari jl. kregen wij het ontstellende bericht dat Els de Krijger plotseling was overleden. Els, die de laatste jaren wat meer op de achtergrond functioneerde, was een zeer geliefd lid dat in alle geledingen van onze Rozenvereniging meer dan actief is geweest. Ze werd lid in 1987, nam zitting in de excursiecommissie, assisteerde rond 2000 bij de redactiecommissie en werd daar in 2001 lid van.

Ze legde zich toe op fotobewerking en was tot nu toe verantwoordelijk voor alle mooie foto's waarom ons Rozenbulletin in binnen- en buitenland geprezen wordt. Van 2002 tot 2010 was ze bestuurslid en een aantal jaren daarvan tevens vicevoorzitter. Vrolijk en gezellig was ze, maar precies op de goede momenten trad ze op als serieuze en verstandige woordvoerder.

Van huis uit kreeg ze de liefde voor rozen mee en ook die voor fotograferen. Gewapend met haar fototoestel(len) nam zij lange tijd deel aan alle excursies en vele reizen. De wereldconferentie van rozenverenigingen in Japan in 2006 was naar haar eigen zeggen het hoogtepunt van haar rozenbestaan. Daarom kozen wij hierbij een foto van een ontspannen Els in een Japanse tuin. Zij was voor velen een dierbare, trouwe, gezellige rozenvriendin en vraagbaak, maar als ze aan het fotograferen was, moest men haar liever niet storen. Historische rozen en theerozen hadden haar speciale belangstelling, maar eigenlijk was ze geïnteresseerd in alle rozen, ook moderne en nieuwe. Bijna 20 jaar was ze een gewaardeerde keurmeester bij het concours om de Gouden Roos in het Westbroekpark in Den Haag. Verschillende malen keurde ze ook in het buitenland, o.a. in Schotland en Noord-Ierland.

Ze kreeg door dit alles een groot netwerk van rozenliefhebbers en vakmensen en ontwikkelde zich tot een brede rozendeskundige. Daarbij was haar goede geheugen een groot voordeel: ze kende echt héél veel rozen en hun eigenschappen. Om deze kennis, haar opmerkingsgave en dit goede geheugen werd zij ook voor wetenschappers die meer theoretisch met rozen bezig waren, een gerespecteerd adviseur. Op haar beurt genoot zij van hun kennis en onderzoek.

Bijna 20 jaar was Els de gastvrouw bij de vergaderingen van de redactie. Bij de lunches daarna zagen we ook de andere kanten van het leven van Els. Anekdoten uit de vroegere dierenartsenpraktijk die zij met haar al eerder overleden echtgenoot voerde, literatuur, kunst, zelfs politiek, een breed scala aan onderwerpen ging over de tafel. Ook zagen wij hoezeer ze in haar geliefde 'mooi dorp Nieuwaaal' ingebed was.

Lieve Els, wat zullen wij je missen. Dank je wel voor alles – en dat is heel veel – wat je voor de Rozenvereniging, voor je vrienden en voor ons in de redactie hebt betekend.

foto Marga Verwer